

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/67/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617205713
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zita Leimbergerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1617205713.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zity Leimbergerovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcov v 1. rade: I. E. M. X. Á. O. W. T. M. E. Á. , L. K. XX.X.XXXX, J. N. Č.. XXXX, E. X. O.: O. E. M. X. Á. O. W. T. , narodený dňa X.X.XXXX, bytom N., obaja právne zastúpení advokátkou: JUDr. Ester Bujnovská, Malacky, Záhorácka č. 5478/15B, proti žalovaným v 1. rade: K. Č. Á. O. D. T. H. , L. K. XX.X.XXXX, J. N., B. Č.. XXX/XX, v 2. rade: Union poisťovňa, a.s., IČO: 31 322 051, Bratislava, Karadžičova č. 10, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalovaného v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 17. februára 2023, č. k. 31 C 32/2017-216, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 17. februára 2023, č. k. C 32/2017-216, **p o t v r d z u j e .** 31
- II. Odvolanie žalovaného v 2. rade proti výroku II. rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 17. februára 2023, č. k. 31 C 32/2017-216, **o d m i e t a .**
- III. Žalobcom v 1. a 2. rade **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom (v poradí druhým) zo dňa 17.2.2023, č. k. 31 C 32/2017-216, vo výroku I. uložil žalovanému v 1. rade a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.500,- € a žalobcovi v 2. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.500,- € do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky poskytnutého plnenia povinnosť druhého žalovaného; vo výroku II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol; vo výroku III. rozhodol, že žalobcovia v 1. rade a 2. rade majú nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 % zo sumy im priznanej voči žalovaným v 1. rade a 2. rade.

2. Z odôvodnenia rozsudku zo dňa 17.2.2023, č. k. 31 C 32/2017-216 vyplýva, že žalobcovia sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 26.5.2017 domáhali každú zaplata náhrady nemajetkovej ujmy 25.000,- € s tým, že plnením jedného zo žalovaných zanikne v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Žalobu odôvodnili tým, že žalovaný v 1. rade sa zmocnil dňa 25.7.2015 v čase okolo 00:10 hod. v obci N., pri jazere Y., osobného motorového vozidla zn. Opel Corsa, EVČ: C červenej farby, ktorého vlastníkom bol Mgr. I. G., napriek tomu, že nemal vodičské oprávnenie. Toto vozidlo následne viedol po miestnej komunikácii v obci N. po E. ulici, pričom neprispôsobil rýchlosť jazdy svojim schopnostiam a iným okolnostiam, ktoré mohol predvídať, na rovnom úseku cesty vyšiel na pravú krajnicu, po čom strhol vedenie vozidla doľava, v dôsledku čoho sa dostalo vozidlo do šmyku, vyšlo z cesty vľavo a narazilo do stĺpa elektrického vedenia pravou prednou stranou a zostalo stáť pred rodinným

domom č. XXX. V dôsledku tejto dopravnej nehody spolujazdec O. E., narodený dňa X.X.XXXX, bytom N., G. č. XXX/XXX, syn žalobcov sediaci v aute na prednom sedadle vedľa vodiča, utrpel vážne zranenia hlavy a mozgových tkanín, na následky ktorých dňa 28.7.2015 zomrel. Za uvedený skutok bol žalovaný v 1. rade rozsudkom Okresného súdu Malacky, č. k. 1 T 104/2016-244 uznaný za vinného z prečinu usmrtenia inej osoby. Zároveň bol zaviazaný zaplatiť žalobkyni v 1. rade, matke zosnulého O. E., sumu 3.694,86 €, z titulu nákladov pohrebu a úpravy hrobového miesta. Žalovaný v 1. rade svojím protiprávnym konaním zbavil ich syna O. E. života, čím došlo k nenapraviteľnému následku, k absolútnemu zásahu do osobnostných práv žalobcov na súkromný a rodinný život, a spôsobenie úmrtia blízkeho člena rodiny spôsobilo hlbokú, nesmierne bolestivú a nezmazateľnú celoživotnú traumu. Usmrtenie syna žalobcov predstavovalo neoprávnený zásah do ich osobnostných práv podľa § 11 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a uplatňovali si nárok vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žiadali, aby bol popri žalovanom v 1. rade k náhrade nemajetkovej ujmy vo výške po 25.000,- € zaviazaný aj žalovaný v 2. rade s odôvodnením, že smrť ich syna bola spôsobená prevádzkou osobného motorového vozidla zn. Opel Corsa, EČV: C ktorého vlastníkom Mgr. I. G. mal v čase nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie. Poukázali pritom na zaevidovanie predmetnej nehody ako poistnej udalosti žalovaným v 2. rade pod č. XXXXX-XXXX, zo dňa 25.7.2015.

3. Rozsudkom (v poradí prvým) zo dňa 2.10.2019, č. k. 31 C 32/2017-123, súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému v 1. rade a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- € a žalobcovi v 2. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- €, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky poskytnutého plnenia povinnosť druhého žalovaného, vo výroku II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku III. rozhodol, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcom v 1. a 2. rade trovy konania pred súdom prvej inštancie z prisúdenej sumy v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

4. Na odvolanie žalovaného v 2. rade Krajský súd v Bratislave uznesením (rozhodnutím v poradí prvým) zo dňa 31.5.2021, č. k. 15 Co 57/2020-174, rozsudkom Okresného súdu Malacky zo dňa 2.10.2019, č. k. 31 C 32/2017-123, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prípade plurality zodpovedných subjektov na náhradu nemajetkovej ujmy, ak poškodení mali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči zodpovednému subjektu a na totožné plnenie súčasne nárok z iného dôvodu proti poisťovateľovi, nejde o solidárne plnenie (rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 499/2002, sp. zn. 25 Cdo 464/2000), pretože pri rozhodovaní o tom, ako zaviazá škodcu a poisťovňu na plnenie sa nezaoberal tým, či medzi žalovaným v 1. rade ako škodcom a žalovaným v 2. rade ako poisťovňou existoval v čase, keď žalovaný v 1. rade odcudzil predmetné motorové vozidlo poisťovní, ani tým, či prípadne (ne)došlo zo strany vlastníka predmetného motorového vozidla v čase jeho krádeže k spoluzavineniu. Na citované rozhodnutia, na ktoré poukázal súd prvej inštancie odvolací súd neprihliadol, nakoľko ide o rozhodnutia českého súdu, ktoré nemožno zahrnúť do pojmu ustálená rozhodovacia prax v zmysle čl. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), kam patria rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva, alebo Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, teda ani rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky pod tento pojem nespádajú. Odvolací súd tiež súdu prvej inštancie vytýkal, že žalobný petit formulovaný žalobcami súd prvej inštancie nemôže automaticky prevziať do svojho rozhodnutia, pretože jeho povinnosťou bolo skúmať, aký je vzťah medzi žalovaným v 1. rade ako škodcom a žalovaným v 2. rade ako poisťovňou, splnením zákonných predpokladov zodpovednosti za nemajetkovú ujmu u žalovaného v 1. rade (podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) a u žalovaného v 2. rade (podľa zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“) a absenciou ich vzájomného vzťahu. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ani nevyvetlil, prečo vo výroku I. uložil povinnosť žalovaným zaplatiť obom žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky poskytnutého plnenia povinnosť druhého žalovaného a vo výrokoch III. a IV. uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne (náhrada trov konania a zaplatenie súdneho poplatku). Podľa odvolacieho súdu v danom prípade žalovaní mali zodpovedať samostatne za predpokladu, že budú naplnené podmienky zodpovednosti za náhradu nemajetkovej ujmy na ich strane. Vzhľadom k

uvedenému sa odvolací súd odvolacími námietkami žalovaného v 2. rade týkajúce sa výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy nezaoberal.

5. V ďalšom konaní súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, napadnutý rozsudok (v poradí druhý) právne odôvodnil ustanovením § 11, § 13 ods. 1 až ods. 3, § 16, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, ods. 2, § 430 ods. 1, § 438 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1 písm. h), § 24 ods. 2 zákona č. 8/2009 o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (účinného v rozhodnom čase dopravnej nehody) (ďalej len zákon o cestnej premávke“), § 2 písm. f), § 4 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 4, § 12 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. Súd prvej inštancie mal za nesporné, že v dôsledku predmetného zásahu boli rodinné väzby zomrelého O. E. a žalobcov ako jeho najbližších príbuzných a členov spoločnej domácnosti definitívne ukončené bez možnosti obnovenia. Takýto zásah bol s ohľadom na závažnosť jeho dôsledkov (smrť syna žalobcov) spôsobilý vyvolať ujmu na právach chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka u každého zo žalobcov. Súd prvej inštancie mal preto s ohľadom na existenciu kvalifikovaného vzťahu žalobcov a zomrelého O. E. vecnú aktívnu legitímáciu žalobcov za preukázanú a nepochybnú. V súlade s právne záväzným usmernením odvolacieho súdu skúmal samostatne u každého zo žalovaných splnenie predpokladov zodpovednosti za nemajetkovú ujmu a ich vecnú legitímáciu v spore. Bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný v 1. rade neoprávnené, bez vodičského oprávnenia a navyše pod vplyvom alkoholu, použil dňa 25.7.2015 okolo polnoci cudzie motorové vozidlo značky Opel Corsa, ev. č. C a spôsobil dopravnú nehodu, na následky ktorej zomrel jeho spolujazdec syn žalobcov O. E., narodený dňa X.X.XXXX, ktorý mal v tom čase 18 rokov a ďalší spolujazdec utrpel ublíženie na zdraví. K tomuto skutku žalovaný v 1. rade pred súdom uznal svoju vinu a bol právoplatne dňa 15.3.2017 uznaný za vinného a odsúdený rozsudkom Okresného súdu Malacky zo dňa 15.3.2017, č. k. 1 T 104/2016-244, pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla v súbehu s prečinom usmrtenia, v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví. V dôsledku dopravnej nehody spôsobenej žalovaným v 1. rade došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov tak, že bola narušená celistvosť ich rodiny, bolo zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života, pričom následky sú neodstrániteľné a neopraviteľné. Smrťou syna žalobcov stratili sociálne, morálne, ako aj citové puto vytvorené medzi nimi. Súd prvej inštancie konštatoval, že následky nebolo možné odstrániť iba tým, že žalovaný v 1. rade bol v trestnom konaní odsúdený za usmrtenie syna žalobcov a žiada morálna satisfakcia by nepostačovala na primerané zadosťučinenie a zmiernenie ich ujmy. V konaní o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv je v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nositeľom hmotnoprávnej povinnosti ten subjekt, ktorý neoprávnený zásah do osobnostných práv spôsobil (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 168/2009). Zároveň, že v prípade takéhoto zásahu ide o objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie, pričom nevyhnutným primárnym predpokladom jej procesného úspechu je samotná protiprávnosť konania alebo opomenutia žalovaného, a na to nadväzujúca prítomnosť kauzálneho nexu. Pri neoprávnenom zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby je daná bezprostredná väzba medzi oprávnenou a povinnou osobou. Pasívna vecná legitímácia žalovaného v 1. rade by podľa súdu prvej inštancie navyše bola daná aj podľa § 420 Občianskeho zákonníka, nakoľko boli splnené všetky predpoklady uvedenej všeobecnej zodpovednosti (porušenie právnej povinnosti - porušenie pravidiel cestnej premávky, existencia škody - nemajetková ujma žalobcov v dôsledku úmrtia ich syna a tak isto je daná príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou). Nebolo pochyb, že pokiaľ by žalovaný v 1. rade nevedol bez vodičského oprávnenia a pod vplyvom alkoholu motorové vozidlo a neporušil právne predpisy na úseku dopravy (nepripravenosť rýchlou svojím schopnostiam a iným okolnostiam) nedošlo by k vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy. Zavinenie bolo dané formou nedbanlivosti pri viazanosti súdu trestným rozsudkom, ktorým bol žalovaný v 1. rade uznaný za vinného. S ohľadom na záver súdu prvej inštancie o existencii neoprávneného zásahu a o tom, kto tento zásah spôsobil vzhľadom na viazanosť súdu rozhodnutím v trestnom konaní (§ 193 C.s.p., vo vzťahu ku skutkovým zisteniam nielen o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, ale aj na základe akých skutkových okolností bol spáchaný a aký následok spôsobil), potom súd prvej inštancie mal za danú zodpovednosť žalovaného v 1. rade, ako vodiča vozidla, ako aj existenciu príčinnej súvislosti medzi týmto neoprávneným zásahom žalovaného v 1. rade, ako priameho pôvodcu zásahu a ujmu na osobnostných právach spôsobenou v rodinnom živote žalobcov, ako aj jeho vecnú pasívnu legitímáciu. Súd prvej inštancie sa taktiež v zmysle usmernenia odvolacieho súdu zaoberal skutočnosťou, či nedošlo u vlastníka vozidla v čase krádeže k spoluzavineniu. Konštatoval, že zodpovednosť vodiča ako osoby, ktorá porušila právnu povinnosť a je viazaná na ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka (pri analogickom použití aj na nemajetkovú ujmu) a nie je žiadnym spôsobom vylúčená v dôsledku objektívnej zodpovednosti

prevádzateľa podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vo všeobecnosti bol daný nárok poškodeného voči vodičovi, tak ako aj voči prevádzateľovi motorového vozidla, ktorý zodpovedá objektívne (bez zavinenia) podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka a obaja zodpovedajú spoločne a nerozdielne (§ 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Namiesto prevádzateľa výlučne zodpovedá ten, kto použije dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzateľa. Prevádzateľ zodpovedá spoločne s ním, ak takéto použitie dopravného prostriedku svojou nedbalosťou umožnil (§ 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalobcovia sa rozhodli žalovať výlučne vodiča vozidla a poisťovňu. V danom prípade strany sporu napriek usmerneniu odvolacieho súdu nenavrhli žiadne doplňujúce dokazovanie k tejto otázke spoluzavinenia, resp. zodpovednosti vlastníka vozidla (napríklad jeho výsluchom). Keďže súd prvej inštancie bol návrhmi strán na dokazovanie viazaný a sám dokazovanie nemohol vykonať, tak otázku spoluzavinenia vlastníka vozidla posudzoval z vykonaných listinných dôkazov a najmä zo skutočností zistených z vyšetrovacieho spisu č. ČVS: ORP-330/1-VYS-MA-2015-JČ, ktorý bol súčasťou trestného spisu Okresného súdu Malacky č. k. 1 T 104/2016, keďže samotný trestný rozsudok zo dňa 15.3.2017, č. k. 1 T 104/2016-244, neobsahoval odôvodnenie. Mal za preukázané, že motorové vozidlo, ktorého sa neoprávnene zmocnil žalovaný v 1. rade a ktorým pri dopravnej nehode spôsobil smrť syna žalobcov, vlastnil Mgr. I. G., narodený dňa XX.XX.XXXX. Toto vozidlo na miesto, kde bolo neoprávnene žalovaným v 1. rade použité, priviezol syn vlastníka I. G., narodený dňa X.X.XXXX. Z dôkazov, ktoré vykonal na návrh strán sporu nevyplývalo, že by toto vozidlo použil I. G. bez vedomia svojho otca, ale počas výsluchu do zápisnice vo vyšetrovacom spise tvrdil, že vozidlo riadil so súhlasom svojho otca. I. G., syn vlastníka vozidla, počas výsluchu v rámci vyšetrovania v trestnom konaní priznal, že opustil motorové vozidlo, ktoré nechal za prítomnosti jeho kamarátov neuzatvorené a ponechal kľúče v zapalovaní. Išlo tak o prípad, kedy vlastník motorového vozidla I. G., narodený dňa XX.XX.XXXX, vypožičal motorové vozidlo svojmu blízkemu príbuznému synovi na zrejme krátkodobé použitie a tento porušil svoje zákonné povinnosti vyplývajúce z § 6 ods. 1 písm. h) a § 24 ods. 2 zákona o cestnej premávke, keď vozidlo nezabezpečil pred jeho odcudzením a pred vzdialením sa od vozidla neurobil opatrenia, aby vozidlo nemohla neoprávnene použiť iná osoba. Čo sa týka spoluzavinenia samotného vlastníka motorového vozidla I. G., narodeného dňa XX.XX.XXXX išlo o prípad, keď k neoprávnenému použitiu dopravného prostriedku došlo v dôsledku nedbanlivosti osoby, ktorá si dopravný prostriedok krátkodobu so súhlasom prevádzkovateľa (vlastníka vozidla) vypožičala, t. j. jeho syna I. G.. Ak teda v čase zneužitia dopravného prostriedku žalovaným v 1. rade fyzicky vozidlom disponoval syn vlastníka, ktorý si dopravný prostriedok vypožičal od otca I. G. s jeho súhlasom, je zrejmé, že požičaním vozidla svojmu synovi, ktorý v tom čase mal vodičské oprávnenie (z vykonaného dokazovania, najmä trestného spisu nebol zistený opak) vlastník vozidla nič nezanedbal. Vozidlo bolo neoprávnene použité potom ako syn vlastníka vozidla toto zaparkoval a nechal otvorené za prítomnosti jeho kamarátov a od ktorého sa na určitý čas vzdialil. Samotný vlastník vozidla o jeho zneužití nevedel, keďže toto vozidlo fyzicky ovládal jeho syn, a teda sám nezanedbal žiadnu povinnosť. Navyše však medzi vlastníkom vozidla a vodičom, ktorý spôsobil nehodu (žalovaným v 1. rade) nebol žiadny vzťah (napríklad pracovnoprávny), ktorý by prenášal objektívnu zodpovednosť na vlastníka vozidla. Tak u vlastníka vozidla, ako aj u jeho syna I. G. v prípade, ak by sa žalobcovia rozhodli podať žalobu aj voči nim by bolo možné iba analogické použitie objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa vozidla v zmysle ustanovenia § 427 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, pri ktorej sa zavinenie, resp. spoluzavinenie nevyžaduje. Prevádzkovateľom sa považuje spravida len ten, kto má právnu a faktickú možnosť disponovať vozidlom. Prevádzkovateľ nemusí byť totožný s vlastníkom. Žalobcovia si však v konaní uplatnili žalobu iba voči vodičovi vozidla, žalovanému v 1. rade, u ktorého bola jednoznačne preukázaná zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnosti žalobcov. Súd prvej inštancie taktiež posudzoval samostatne predpoklady zodpovednosti za nemajetkovú ujmu u žalovaného v 2. rade. V danom prípade bolo medzi stranami sporu nesporné a aj vykonaným dokazovaním za preukázané, že poisťníkom, a teda tým, kto uzatvoril so žalovaným v 2. rade poisťnú zmluvu na motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená smrť syna žalobcov, bola tretia osoba Mgr. I. G.. V zmysle usmernenia odvolacieho súdu súd prvej inštancie skúmal, či existoval poisťný vzťah medzi žalovaným v 1. rade, ako škodcom a žalovaným v 2. rade, ako poisťovňou. Súd prvej inštancie následne v bode 65. a nasl. vyčerpávajúco poukázal na zákonnú úpravu povinného zmluvného poistenia a súvisiacu súdnu prax a konštatoval, že povinné zmluvné poistenie sa vzťahuje nie len na osobu, ktorá uzatvorila s poisťovňou zmluvu o povinnom zmluvnom poistení (poisťníka) a ktorá uhrádza poisťné, ale za poisteného sa považuje aj vodič motorového vozidla, ktorý je osobou odlišnou od poisťníka a zmocní sa motorového vozidla neoprávnene, a teda aj takáto osoba sa považuje na poistenú. Túto skutočnosť potvrdil aj samotný žalovaný v 2. rade a uznal svoju pasívnu

legitimáciu v spore s tým, že zo zákona mu vzniká následne voči žalovanému v 2. rade (správne „žalovanému v 1. rade“ - poznámka odvolacieho súdu) tzv. postihové právo. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že v minulosti bolo spornou otázkou, od koho môže poškodený žiadať náhradu nemajetkovej ujmy, či len od vinníka nehody, alebo je možné svoj nárok žiadať aj priamo od poisťovne, v ktorej bolo vinníkovovo vozidlo povinne zmluvne poistené (bez ohľadu na to, kto zmluvu uzatvoril a platí poisťné). Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-22/12; rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.3.2016, sp. zn. 3 Cdo 301/2012; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. ÚS 666/2016. Uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 31.7.2017, sp. zn. 6 M Cdo 1/2016 konštatoval, že na účely zákona č. 381/2001 Z. z. za škodu spôsobenú prevádzkou motorového je aj náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, pričom v spore o náhradu nemajetkovej ujmy poisťovňa je pasívne vecne legitimovaná. V zmysle rozhodnutia prijatého na zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9.10.2018, č. 61, ktoré bolo následne uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 8/2018, povinným na nahradenie nemajetkovej ujmy preto bude, okrem pôvodcu neoprávneného zásahu do osobnostných práv poškodených, aj poisťovňa, s ktorou mal tento vinník uzatvorené povinné zmluvné poistenie na vozidlo, ktorým bola dopravná nehoda spôsobená. Poškodený si môže právo na náhradu škody (ktorou sa rozumie aj nemajetková ujma) uplatniť buď u osoby, ktorá zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (prevádzateľ a vodič) alebo priamo u poisťovateľa škodcu (§ 15 zákona č. 381/2001 Z. z.) alebo u škodcu a jeho poisťovateľa súčasne. Žalobcovia sa v prejednávanej veci rozhodli žalovať škodcu a poisťovňu súčasne. Súd prvej inštancie v bode 73. napadnutého rozsudku poukázal na rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky v obdobných sporoch obom žalovaným (škodca a poisťovňa) uložená povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu s tým, že splnením povinnosti jedným zo žalovaných zanikne v rozsahu plnenia povinnosť druhého. Čo sa týka výšky priznanej nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie vychádzal z rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky, na ktoré vyčerpávajúco poukázal v bodoch 74. a nasl. napadnutého rozsudku, na ktoré odvolací súd na tomto mieste iba odkazuje. Súd prvej inštancie s prihliadnutím na všetky okolnosti úmrtia syna žalobcov konštatoval spoluzavinenie u nebohého poškodeného na vzniku nemajetkovej ujmy, keďže tento spolu so žalovaným v 1. rade v predmetný deň 25.7.2015 požíval alkohol a následne si sadol do motorového vozidla, ktoré neoprávnené použil žalovaný v 1. rade taktiež pod vplyvom alkoholu a navyše bez vodičského oprávnenia. Nebolo preukázané, že by sa poškodený domáhal vystúpenia z vozidla, prípadne, že by bol prinútený byť spolucestujúcim žalovaného v 1. rade. Mal za nepochybné, že pre rozumne zmysľajúceho človeka je obrovským rizikom to, aby nastúpil do vozidla, o ktorom vie, že vodič pred jazdou požil alkoholické nápoje, pričom takáto miera rizika je neakceptovateľná. Takéto konanie by podľa súdu prvej inštancie bolo akceptovateľné len v prípade, že by nenastúpením do motorového vozidla, ktoré má viesť osoba pod vplyvom alkoholu, mohla hroziť omnoho závažnejšia ujma (napr. by bolo nutné bezodkladne zabezpečiť lekársku starostlivosť, ktorá nie je iným spôsobom dosiahnuteľná). V tomto prípade však nešlo o takúto extrémnu situáciu a preto bolo nepochybné, že konanie poškodeného sa spolupodieľalo na vzniku fatálnych následkov. O. muselo byť vzhľadom na spoločné popíjanie so žalovaným v 1. rade známe, že žalovaný v 1. rade nie je spôsobilý viesť motorové vozidlo a napriek tomu s ním do auta dobrovoľne nasadol, aby sa odviezli za účelom kúpy cigariet, pričom predmetného motorového vozidla sa žalovaný v 1. rade zmocnil neoprávnené, bez vodičského oprávnenia. Strany sporu považovali taktiež za nesporné, že zosnulý O. E. nebol pripútaný. Pri určovaní výšky náhrady súd prvej inštancie tiež prihliadol na skutočnosť, že žalovanému v 1. rade bol za usmrtenie O. E. uložený aj nepodmienečný trest odňatia slobody, a to vo výmere 4 rokov, čo pre pozostalých rodičov taktiež malo predstavovať určitú formu satisfakcie. Zohľadnil aj to, že žalobcovia neboli odkázaní na príjem od zosnulého syna a nebol ich jediným dieťaťom. Z najnovších rozhodnutí súdov (od roku 2020) týkajúcich sa nemajetkovej ujmy rodičov za smrť detí pri dopravných nehodách zistil, že aktuálne sa priznávajú sumy od 25.000,- € po 9.000,- €, v závislosti na spoluzavinení poškodeného, pričom iba v jednom prípade bola priznaná suma prvostupňovým súdom vo výške 25.000,- € a potvrdená odvolacím súdom. Uzavrel, že vo väčšine prípadov bola priznaná suma na úrovni 15.000,- €. Vzhľadom na všetky uvádzané skutočnosti súd prvej inštancie priznal nemajetkovú ujmu v nižšej výške ako v pôvodnom rozsudku, ktorá zodpovedá najnižšie priznávaným sumám, a to vo výške 8.500,- € tak pre žalobcu v 1. rade, ako aj pre žalobcu v 2. rade, čiže v konečnom dôsledku bude žalobcom ako rodičom vyplatená suma 17.000,- €, ktorú súd prvej inštancie považoval za primeranú. V súlade s právnym názorom odvolacieho súdu posúdil vzťah medzi žalovanými tak, že súd prvej inštancie nemohol škodcu a poisťovateľa zaviazat' solidarne. Vzhľadom na to, že zdrojom záväzku škodcu (žalovaného v 1. rade) na náhradu škody je zodpovednosť za škodu,

nemajetkovej ujmy (§ 420 Občianskeho zákonníka) a zdrojom záväzku poisťovateľa (žalovaného v 2. rade) plniť z povinného zmluvného poistenia, je poistenie na základe poistnej zmluvy, nemôže súd škodcu a poisťovateľa zaviazat' na solidárne (spoločné a nerozdielne) splnenie záväzku (s odkazom na § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Podľa súdu prvej inštancie išlo o prípad nepravej pasívnej solidarity, keď poisťovňa a škodca zodpovedajú na základe rôznych právnych titulov. Ustanovenie § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka stanovuje solidaritu ako zásadu iba pre nároky na náhradu škody a nevzťahuje sa na nároky na poistné plnenie, pre ktoré neustanovuje solidaritu ani iný právny predpis. Pasívna solidarita v danej veci tak nebola možná, lebo vo vzťahu žalobcu ku škodcovi a žalovanej poisťovni išlo o dva rozdielne nároky. Zatiaľ čo bol nárok žalobcu voči škodcovi nárokom na náhradu nemajetkovú ujmy, bol nárok žalobcov na výplatu poistného plnenia uplatnený voči žalovanému ako poisťovateľovi originálnym nárokom na plnenie založeným osobitným právnym predpisom. Vo výroku rozsudku preto musí byť vymedzený ich vzájomný vzťah tak, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.7.2017, sp. zn. 5 Cdo 220/2015). Súd preto uložil žalovaným v 1. rade a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.500,- € a žalobcovi v 2. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.500,- € s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky poskytnutého plnenia povinnosť druhého žalovaného.

6. Výrok o trovách konania prvoinštančného a odvolacieho súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1, § 396 ods. 3 C.s.p. Dôvodil, že i keď C.s.p. nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, účinnému do 30.6.2016 (ďalej len „O.s.p.“), ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O.s.p., zásadu úspechu vo veci treba uplatňovať aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V takýchto prípadoch však nejde o procesné neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, keď ho nemožno zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu, resp. znaleckej činnosti. Keďže rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu prvej inštancie, žalobcom priznal plnú náhradu trov konania (z prisúdenej sumy a nie zo sumy požadovanej v žalobnom petite), aj keď mali vo veci v zásade úspech len čiastočný, poukazujúc na obdobné stanoviská odvolacích súdov (viď napríklad rozsudok Krajského súdu Nitra zo dňa 11.5.2017, sp. zn. 9 Co 267/2016; rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 15.8.2018, sp. zn. 17 Co 352/2017). Konštatoval, že v odvolacom konaní o podanom odvolaní žalovaného zo dňa 14.10.2019 bol pôvodný rozsudok zrušený, pričom však nebolo možné dospieť k záveru, že by bol odvolateľ plne úspešný, keďže ním uvádzaný odvolací dôvod (namietaná výška nemajetkovej ujmy) nebola odvolacím súdom riešená. Zásada úspechu sa neposudzuje za každé štádium konania osobitne, ale podľa úspechu vo veci, nemôže sa úspešnému odvolateľovi priznať náhrada trov za odvolacie konanie, ak bol napokon v konaní na súde prvej inštancie úspešný druhý účastník, ale náhrada všetkých účelne vynaložených trov v celom konaní od jeho začiatku až po jeho skončenie sa priznáva iba jednému účastníkovi. Podľa súdu prvej inštancie uvedený princíp, že náhrada trov konania sa v spore posudzuje ako jeden celok a priznáva sa len jednej strane sporu, bolo možné aplikovať aj v tomto prípade, kedy o trovách konania rozhodoval v zmysle zákonných ustanovení Civilného sporového poriadku. O trovách prvoinštančného a druhoinsťančného konania súd nerozhodol tak, že posudzoval úspech strán sporu v jednotlivých štádiách sporu osobitne (teda samostatne v konaní pred súdom prvej inštancie a samostatne pred odvolacím súdom), ale rozhodol posudzujúc úspech/neúspech strán sporu podľa celkového výsledku tohto sporu a priznal náhradu trov žalobcom a to iba zo sumy, ktorá im bola v konaní priznaná.

7. Proti tomuto rozsudku podal včas a v celom rozsahu odvolanie žalovaný v 2. rade z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Nestotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, pretože súd prvej inštancie nesprávne zohľadnil mieru spoluzavinenia poškodeného za nepripútanie spolujazdca počas jazdy bezpečnostnými pásmi, ako aj za skutočnosť, že vodič v čase nehody viedol vozidlo po požití alkoholických nápojov a bez vodičského oprávnenia. Taktiež sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal majetkovými pomermi škodcu a či priznaná výška nemajetkovej ujmy pre neho nebude likvidačná. Keby sa uvedenými skutočnosťami súd prvej inštancie zaoberal, nebolo by možné priznať takú výšku náhrady, ako priznal. Podľa názoru žalovaného v 2. rade poškodený nesie väčšiu zodpovednosť na vzniku škody ako 40 % a súd prvej inštancie mal percentuálnu výšku spoluzavinenia skúmať vzhľadom na okolnosti, ktoré vyšli najavo počas konania a nie len stroho poukázať na to, že samotný žalovaný v 2. rade uviedol v likvidácii poistnej udalosti, že spoluúčasť poškodeného hodnotí vo výške 40 %. Odvolaciemu súdu

navrhol, aby zmenil napadnutý rozsudok tak, že zaviazže žalovaných v 1. rade a 2. rade zaplatiť žalobkyni v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- € a žalobcovi v 2. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- € do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky poskytnutého plnenia povinnosť druhého žalovaného.

8. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného v 2. rade nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. januára 2026; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.).

9. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým uložil žalovanému v 1. rade a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobkyni v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.500,- € a žalobcovi v 2. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8.500,- € do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky poskytnutého plnenia povinnosť druhého žalovaného; žalobu v prevyšujúcej časti zamietol; rozhodol, že žalobcovia v 1. rade a 2. rade majú nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 % zo sumy im priznanej voči žalovaným v 1. rade a 2. rade. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver súdu prvej inštancie. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalovaného v 2. rade.

12. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného v 2. rade považuje za nepochopiteľné, keď samotný žalovaný v 2. rade vyhodnotil spoluúčasť poškodeného v likvidácii poisťnej udalosti vo výške 40 %, no následne namieta, že súd prvej inštancie sa stotožnil s výškou spoluúčasti poškodeného vyhodnotenou práve samotným žalovaným v 2. rade. Z toho dôvodu odvolací súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú a bližšie sa ňou nezaoberal. Námietka žalovaného v 2. rade, že konajúci súd sa vôbec nezaoberal majetkovými pomermi škodcu (žalovaného v 1. rade), či priznaná výška nemajetkovej ujmy pre neho nebude likvidačná, odvolací súd dodáva, že uvedenú skutočnosť by v tomto prípade mohol namietat výlučne žalovaný v 1. rade, ktorý však odvolanie nepodal. Namietanie tejto skutočnosti žalovaným v 2. rade by prichádzalo do úvahy v prípade, že by žalovaní v 1. a 2. rade tvorili nerozlučné spoločenstvo podľa ustanovenia § 77 C.s.p. alebo nútené spoločenstvo podľa ustanovenia § 78 C.s.p. Nerozlučné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také

spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný; procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných (ustanovenie § 77 ods. 1 C.s.p.). V danom spore v prípade žalovaných v 1. a 2. rade nejde o také práva a povinnosti, kedy by sa rozsudok musel vzťahovať na všetkých žalovaných, ale ide o ich samostatné práva. Čo sa týka núteného spoločenstva, tak ide o procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu (ustanovenie § 78 ods. 1 C.s.p.), ale v predmetnom spore žiadny osobitný predpis nevyžaduje účasť všetkých žalovaných. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd touto námietkou nezaoberal a v tejto súvislosti poukazuje aj na správny záver súdu prvej inštancie týkajúci sa práve posudzovania solidarity žalovaných subjektov.

13. Žalovaný v 2. rade ďalej v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.). Odvolací súd (ako už uviedol vyššie) dospel na základe vykonaných dôkazov k rovnakým skutkovým zisteniam, ako súd prvej inštancie. Z toho dôvodu tento odvolací dôvod žalovaného v 2. rade považoval za nedôvodný.

14. K odvolacej námietke žalovaného v 2. rade, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), odvolací súd konštatuje, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

15. Žalovaný v 2. rade podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie celom rozsahu, a teda aj proti výroku II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti. Odvolací súd poukazuje na to, že prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku, teda či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné. Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie, t. j. či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania, ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania. Vzhľadom k tomu, že právo podať odvolanie prináleží len tej strane sporu, ktorej bola rozhodnutím, resp. konkrétnym výrokom rozhodnutia spôsobená ujma. V danom prípade žalovanému v 2. rade výrokom II. napadnutého rozsudku žiadna ujma na jeho procesných právach spôsobená nebola, keďže predmetným výrokom bola žaloba žalobcov v prevyšujúcej časti zamietnutá. Z toho dôvodu tak žalobca v 2. rade nie je osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania proti výroku II. napadnutého rozsudku, preto odvolací súd jeho odvolanie v tejto časti podľa § 386 písm. b) C.s.p. odmietol.

16. Odvolací súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybné v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008].

17. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

18. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobcovia boli úspešní aj v odvolacom konaní, preto by im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Keďže v odvolacom konaní ostali nečinní, trovy konania im nevznikli, tak im odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).